

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. ledna 2022 v senátě složeném z předsedkyně senátu Mgr. Ivety Havlíkové a soudců JUDr. Jaroslavy Liškové a Mgr. Petra Fassatiho odvolání obžalovaných **R. F.**, narozeného xxx, **J. F.**, narozeného xxx, a **J. S.**, narozeného xxx, a odvolání poškozených **J. V.**, nar. xxx, a společnosti **MXXX s.r.o.**, IČO xxx, podaná proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1, č.j. 7 T 93/2020-2226 ze dne 17. března 2021 a rozhodl

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), e), f), odst. 2 tr. řádu **se** napadený rozsudek **zrušuje** ohledně všech obžalovaných toliko ve výroku o trestech a náhradě škody a podle § 259 odst. 3 písm. b) tr. řádu se znovu rozhoduje tak, že **obžalovaný R. F.**, nar. xxx v Xxx, **obžalovaný J. F.**, nar. xxx v Xxx, **obžalovaný J. S.**, nar. xxx v Xxx, **se** při nezměněném výroku o vině zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku ve formě spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku (ad I. výrokové části napadeného rozsudku), a přečinem krivého obvinění dle § 345 odst. 2, odst. 3 písm. d) tr. zákoníku ve formě spolupachatelství dle § 23 tr. zákoníku (ad II. výrokové části napadeného rozsudku),

odsuzují

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

obžalovaný R. F.

podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) let**;

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tří) let**.

obžalovaný J. F.,

podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) let**;

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tří) let**.

obžalovaný J. S.

podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 tr. zákoníku k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání **2 (dvou) let**

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku se výkon trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **3 (tří) let**.

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se tomuto obžalovanému ukládá trest **zákazu činnosti** spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu či člena statutárního orgánu v obchodních korporacích ve výměře **5 (pěti) let**.

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu jsou všichni obžalovaní povinni společně a nerozdílně uhradit poškozené společnosti MXXX s.r.o., IČ xxx, se sídlem Xxx, xxx, **škodu v celkové výši 4 330 120,43 Kč** společně se zákonným úrokem z prodlení:

ve výši 8,05 % p.a. z částky 682 347,43 Kč ode dne 27. 8. 2014 do zaplacení,

ve výši 8,05% p.a. z částky 1 590 000 Kč ode dne 27. 8. 2014 do zaplacení,

ve výši 8,05% p.a. z částky ve výši 1 998 000 Kč ode dne 28. 8. 2014 do zaplacení,

ve výši 8,05 p.a. z částky ve výši 59 755 Kč ode dne 30.8.2014 do zaplacení.

Podle § 229 odst. 1 trestního řádu se poškození Ing. R. M., nar. xxx, bytem Xxx, Xxx, a J. V., nar. xxx, bytem Xxx, Xxx, odkazují se svými nároky na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 2 trestního řádu se poškozená společnost MXXX s.r.o., IČ xxx, se sídlem Xxx, xxx, odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 byli obžalovaní R. F., J. F. a J. S. shodně uznáni vinnými zločinem podvodu podle § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku ve znění účinném do 30. 5. 2015 (ze skutek popsany pod bodem I.) ve vícečinném souběhu s přečinem krivého obvinění (v rozsudku zjevnou písařskou chybou nesprávně označeném „obžalovaní“) podle § 345 odst. 2, 3 písm. d) tr. zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku ve znění zákona číslo 287/2018 Sb. (za jednáním pod bodem II.).

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

2. Dle skutkových zjištění nalézacího soudu se těchto trestných činů měli obžalovaní dopustit tak, že (přejato doslova z výroku napadeného rozsudku, včetně případných pravopisných chyb a překlepů)

I. dne 11. 8. 2014 po předchozí společné domluvě podal obžalovaný S. prostřednictvím zplnomocněné M. G., narozené xxx, u Městského soudu v Praze návrh na zápis změn v obchodním rejstříku společnosti MXXX s.r.o., IČO xxx, se sídlem Xxx, xxx, ve kterém jako neoprávněný zástupce společnosti MXXX, s.r.o., navrhol zápsání obžalovaných F., F. a S. jako společníků této společnosti a vymazání původního společníka M. B., narozeného xxx, a zároveň zápsání obžalovaného S. jako jednatele společnosti místo původního jednatele R. M., narozeného xxx, přičemž k tomuto návrhu doložili obžalovaní čestná prohlášení, že byli v roce 2010 z obchodního rejstříku vymazáni na základě padělaných podpisů na smlouvách o převodu obchodního podílu i na plné moci k převodu obchodních podílů společnosti MXXX, s.r.o., ze dne 21. 1. 2010, ke kterým doplnili i tři znalecké posudky z oboru písmoznalectví soudního znalce PhDr. Jiřího Valešky, jejichž závěrem bylo, že podpisy na uváděných dokumentech pravděpodobně nejsou obžalovaných, přičemž museli vědět, že listiny související s převodem obchodních podílů v roce 2010 podepsali, což bylo následně prokázáno na základě znaleckých posudků z oboru písmoznalectví soudních znalců Mgr. Aleše Čulíka, dále PhDr. Jiřího Závory, Ph.D., a konečně i revizním znaleckým posudkem Kriminologického ústavu Praha, a poté, co xxx xxx Městského soudu v Praze V. S. návrhu obžalovaných na zápis změn dne 21. 8. 2014 nezákonně vyhověl a zápsal obžalované zpět jako společníky jmenované společnosti a obžalovaného S. také jako jednatele společnosti, obžalovaný S. obratem využil své funkce jednatele a jako jednatel společnosti uvedl v omyl níže jmenované bankovní ústavy, jakož i poškozenou společnost MXXX, s.r.o., samotnou, když postupně převedl z bankovních účtů společnosti MXXX, s.r.o., finanční prostředky v následujícím rozsahu:

1) dne 26. 8. 2014 z bankovního účtu číslo xxx/0300 vedeného u Československé obchodní banky, a.s., převedl částku ve výši 682 347,43 Kč na bankovní účet číslo xxx/5500, jehož vlastníkem byla společnost Gxxx Bxxx a.s., IČO xxx, kde v té době byl obžalovaný S. předsedou představenstva a obžalovaní F. s F. byli členy představenstva,

2) dne 26. 8. 2014 z bankovního účtu číslo xxx/0800 vedeného u České spořitelny, a.s. převedl částku ve výši 1 590 000 Kč na účet číslo xxx/0800, jehož vlastníkem byla společnost CXXX EXXX SXXX, a.s., IČO xxx, kde v té době byl obžalovaný F. předsedou představenstva, obžalovaný S. členem představenstva a obžalovaný F. předsedou dozorčí rady,

3) dne 27. 8. 2014 z eurového bankovního účtu číslo xxx/0800 vedeného u České spořitelny, a.s., převedl částku ve výši 72 000,- EUR (dle kurzu České národní banky ekvivalent 1 998 000 Kč) na bankovní účet číslo xxx/0800, jehož vlastníkem byla společnost CXXX EXXX SXXX a.s. kde v té době byl obžalovaný F. předsedou představenstva, obžalovaný S. členem představenstva a obžalovaný F. předsedou dozorčí rady,

4) dne 29. 8. 2014 z bankovního účtu číslo xxx/0300 vedeného u Československé obchodní banky, a.s., převedl částku ve výši 59 755 Kč na bankovní účet číslo xxx/2700, jehož vlastníkem byl advokát JUDr. M. S.,

přičemž k těmto čtyřem platbám neexistoval žádný právní titul, když mezi společnostmi MXXX, s.r.o., a uvedeným subjekty neexistoval ani neexistuje žádný obchodně právní vztah, který by odůvodňoval provedení uvedených plateb, přičemž tyto subjekty (s výjimkou čtvrté platby) reálně ovládali obžalovaní,

II.

dne 12. 9. 2014 obžalovaní F., F. a S. podali Vrchnímu státnímu zástupitelství v Olomouci prostřednictvím advokáta JUDr. Petra Nováka trestní oznámení na poškozené R. M., narozeného xxx, M. B., narozeného xxx, a advokáty z advokátní kanceláře Xxx, se sídlem Xxx, Xxx, JUDr. K. H., Mgr. Š. Sch. a Mgr. V. Z., pro podezření ze spáchání trestných činů podvodu podle § 209 trestního zákoníku, padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 348 trestního zákoníku a účasti na organizované zločinecké skupině podle § 361 trestního zákoníku, ve kterém uvedli, že za účasti výše jmenovaných advokátů z advokátní kanceláře Xxx, obžalovaní realizovali nezákonný prodej společnosti MXXX, s.r.o., IČO xxx, se sídlem Xxx, xxx, na základě padělaných podpisů obžalovaných na smlouvách o převodu obchodních podílů ze dne 21. 1. 2010, neboť obžalovaní údajně tyto

smlouvy nepodepsali a rovněž neudělili plnou moc advokátovi Mgr. Š. Sch. k zastupování obžalovaných na mimořádné valné hromadě společnosti MXXX, s.r.o., na které bylo dne 21. 1. 2010 rozhodnuto o tom, že novým jediným společníkem jmenované společnosti se stal M. B. a jednatelem R. M., přičemž k trestnímu oznámení doložili mimo jiné tři znalecké posudky z oboru písmoznalectví soudního znalce PhDr. Jiřího Valešky, jejichž závěrem bylo, že podpisy na uvedených písemnostech nejsou pravděpodobně obžalovaných, následně v rámci prověřování trestního oznámení obžalovaných policejním orgánem – Policií České republiky, Krajským ředitelstvím hl. města Prahy, odborem hospodářské kriminality vedeném pod číslem jednací KRP A-14373/TC-2015 – při podání vysvětlení podle § 158 odstavce 6 trestního řádu obžalovaní setrvali na své verzi, že výše uvedené listiny nepodepsali a k převodu obchodních podílů společnosti MXXX, s.r.o., v lednu 2010 došlo na základě protiprávního jednání poškozených spočívajícím v padělání podpisů obžalovaných na písemnostech jako nezbytného podkladu k převodu společnosti, načež trestní věc byla policejním orgánem odložena podle § 159a odstavce 1 trestního řádu, neboť podle znaleckých posudků soudních znalců Mgr. Aleše Čulíka, dále PhDr. Jiřího Závory, Ph.D., a konečně i revizního znaleckého posudku Kriminalistického ústavu Praha, bylo zjištěno, že obžalovaní tyto písemnosti opravdu podepsali, tudíž museli vědět, že údaje obsažené v trestním oznámení a uvedené policejnímu orgánu v rámci podání vysvětlení nejsou pravdivé, přičemž obžalovaní takto jednali, aby legitimizovali svou původní trestnou činnost popsanou pod bodem I. obžaloby spočívající v neoprávněném převodu společnosti MXXX, s.r.o., v roce 2014 a souvisejících neoprávněných transakcích bez právního titulu v celkové výši 4 330 102,43 Kč, a aby naopak přivedli trestní stíhání poškozeným R. M., M. B., JUDr. K. H., Mgr. Š. Sch. a Mgr. V.Z.,

3. Za výše uvedené skutky byl všem obžalovaným shodně uložen podle § 209 odst. 4 ve spojení s § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody v trvání tří let, jehož výkon byl § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 tr. zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání 5 let. Podle § 73 odst. 1 byl dále všem obžalovaným uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu výkonu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu, člena dozorčí rady, jiného obdobného orgánu a prokuristy v obchodních korporacích a družstvech na dobu 5 let.
4. Současně byli poškozeni Ing. R. M., nar. xxx, J. V., nar. xxx, a společnost MXXX, s.r.o. se sídlem Xxx, xxx, dle § 229 odst. 1 tr. řádu se svými nároky na náhradu škody odkázáni na řízení ve věcech občanskoprávních.
5. Proti tomuto rozsudku podali v zákonné lhůtě odvolání jednak obžalovaní F., F. a S., jednak poškození V. a spol. MXXX, s.r.o.
6. Odvolání obžalovaného F. směřuje proti rozsudku v celém jeho rozsahu. Podle odvolatele prvostupňový soud nezjistil skutkový stav bez důvodných pochybností a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí a důkazy nehodnotil na základě pečlivého uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu, čímž porušil ust. § 2 odst. 5 a odst. 6 tr. řádu.
7. Rozsudek dle odvolatele postavil nalézací soud na jediném stěžejním důkazu, totiž znaleckém posudku Mgr. Švandy z Kriminalistického ústavu Praha. Soud pochybil, pokud nevyslechl znalce Mgr. Aleše Čulíka a PhDr. Jiřího Závory, Ph.D., kteří rovněž vypracovali posudky z oboru písmoznalectví, a zcela opominul fakt, že existuje znalecký posudek PhDr. Jiřího Valešky, vyznívající ve prospěch obžalovaných, s jehož závěry se vůbec nevypořádal. Prvostupňový soud nekriticky přisoudil větší váhu znaleckému posudku Mgr. Švandy, který nesprávně označil za revizní posudek, kterým tento však není, neboť v takovém případě by musel být prováděn se stejným srovnávacím materiálem, se kterým pracoval původní znalec (tj. PhDr. Valeška), přičemž současně lze pochybovat i o dostatečnosti srovnávacího materiálu znaleckého posudku Mgr. Švandy, když měl ke srovnání pouze 8 podpisů obžalovaného, kdy navíc u řady srovnávacích materiálů není zřejmé, o jaký materiál se jedná. Obžalovaný přitom odkazuje na kopii Plné moci pro Mgr. Š. Sch. č. xxx či Smlouvu o převodu obchodního podílu č. xxx. Dle obžalovaného byla v rámci srovnávacího materiálu použita i plná moc udělená Mgr. Sch., k zastupování na valné hromadě, označená datem 1. 12. 2009, kterou měli obžalovaní podepsat dne 21. 1. 2010, přičemž však obžalovaní pravost podpisů na této plné moci rozporují.

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

8. Znalecký posudek Mgr. Švandy nemůže být dle odvolatele považován za revizní, neboť předmětem zkoumání nebyly tytéž sporné podpisy obžalovaných, když se Mgr. Švanda nezabýval otázkou pravosti podpisů na plné moci udělené Mgr. Sch. k zastupování na valné hromadě, kterou měli obžalovaní podepsat dne 21. 1. 2010. Tato plná moc byla stěžejní k realizaci převodů podílů obžalovaných ve spol. MXXX, s.r.o., nicméně prvostupňový soud nijak nezdůvodnil, proč považuje podpisy na plné moci za pravé. Nadto jsou v textu posudku Mgr. Švandy chyby a nepřesnosti svědčící o tom, že znalec neměl z důvodu velkého pracovního vytížení na zpracování posudku dostatek času, a to ani k jeho řádné kontrole, ani samotnému znaleckému zkoumání, když si i přes nedostatek srovnávacího materiálu nevyžádal další. Soud se rovněž nijak nevypořádal s návrhem odsouzeného na doplnění dokazování revizním znaleckým posudkem, když posudek Mgr. Švandy nemůže být ze revizní posudek považován.
9. Z prvostupňového rozsudku dle odvolatele nijak nevyplývá, z jakého důvodu se soud přiklonil k odbornému názoru znalců Mgr. Švandy, potažmo Čulíka a Závory. Pokud prvostupňový soud uvedl, že znalec Švanda objasnil, jakým způsobem PhDr. Valeška postupoval, z jakých materiálů vycházel a proč pravděpodobně dospěl k opačnému závěru než znalec Švanda, pak z toho vyplývá, že ani prvostupňový soud, ani znalec Švanda s jistotou neví, proč k opačným závěrům došlo, a jde o pouhé domněnky. Soud ani znalec Švanda nezjistili žádnou konkrétní nesprávnost posudku PhDr. Valešky, přičemž je zřejmé, že právě tento znalec měl k dispozici nejrozsáhlejší srovnávací materiál. Nepravdivé je i tvrzení znalce (str. 9 rozsudku), že měl PhDr. Valeška k dispozici pouze podpisy obžalovaných pořízené při zkouškách podpisu.
10. Odvolatel dále soudu prvního stupně vytýká, že v odůvodnění svého rozsudku neuvedl nic konkrétního a podstatného, čím by odůvodnil, proč k některému důkazu přihlédl a k jinému nikoliv, a rovněž řádně nezdůvodnil, proč další obžalovanými navržené důkazy odmítl provést. Odvolatel prvostupňovému soudu vytýká zejména to, že konkrétněji nezdůvodnil, proč se přiklonil k jednotlivým znaleckým posudkům, a co shledal nesprávného na posudku PhDr. Valešky.
11. Prvostupňový soud dle obžalovaného řádně nezdůvodnil, proč neprovedl obžalovaným navrhované důkazy předložením ověřovací knihy o prohlášeních o pravosti podpisů Mgr. Z. a Mgr. Sch. k prověření toho, zda se podpisy obžalovaných v těchto knihách vůbec nacházejí, tím méně pak znalecký posudek z oboru písmoznalectví, který by zkoumal pravost těchto podpisů, pokud se v knihách vůbec nacházejí, rovněž neprovedl důkaz protokolem o konání valné hromady v Přerově dne 21. 1. 2010, kde je uveden i časový údaj o době trvání této valné hromady, ani protokolem o soudním jednání, kterého se Mgr. Sch. měl účastnit od 8:30 v Olomouci, k prověření časové posloupnosti tvrzených událostí.
12. Pokud soud prvního stupně uvedl, že podpisy na smlouvě o převodu obchodního podílu považuje za pravé z toho důvodu, že byly úředně ověřeny, měl k tomuto zajistit ověřovací knihy o prohlášeních obžalovaných o pravosti podpisu a neměl se pouze spokojit s výpověďmi osob, které podpisy ověřovaly a vypovídaly pod tíhou hrozícího trestního stíhání. Nadto jsou podpisy svědka B. v knize o prohlášeních pravosti podpisu uvedeny pod jedním pořadovým číslem (287 - 287a, 287b, 287c), přestože každý z podpisů svědka B. měl mít své pořadové číslo, což jednoznačně nasvědčuje tomu, že zřejmě došlo k dodatečnému zásahu do ověřovací knihy, kde s velkou pravděpodobností chybělo místo pro ověření 3 podpisů svědka B., a proto byla použita pouze 1 kolonka, což je v rozporu s čl. 8 odst. 1 Usnesení představenstva ČAK č. 4/2006 Věstníku ze dne 11.4.2006.
13. Soud rovněž nijak neproověřil tvrzení svědka B. a M., že měli mít v předmětné době všichni obžalovaní nějaké finanční potíže, neproověřil ani to, jaký byl účel plateb provedených z účtu společnosti MXXX, s.r.o., a zda dluhy této společnosti skutečně existovaly.
14. Obžalovaný dále namítl, že postup uzavření smluv o převodech obchodních podílů a udělení plné moci k zastupování na valné hromadě Mgr. Sch. nemohl proběhnout tak, jak tvrdí svědci Sch. a Z.. Mgr. Sch. ve své výpovědi ze dne 12. 5. 2015 uvedl, že měla dne 21. 1. 2010 v Praze proběhnout

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.

v noci nebo v brzkých ranních hodinách schůzka, na které byla obžalovanými podepsána předmětná plná moc, nicméně Mgr. Sch. se již v 8 hod. ráno téhož dne měl účastnit valné hromady u notárky v Přerově, což není reálně proveditelné ani logické, přičemž Mgr. Sch. ani Mgr. Z. si na bližší okolnosti této noční schůzky nevzpomínají, což je s ohledem na výše uvedené s podivem. Mgr. Sch. se po konání valné hromady spol. MXXX. s.r.o. v 8:00 ráno v Přerově měl dále účastnit soudního jednání v 8:30 hod. v Olomouci, což není možné stihnout, neboť cesta z Přerova do Olomouce trvá 30 minut i za ideálních povětrnostních podmínek, které však daného dne rozhodně nepanovaly. Po skončení soudního jednání se měl Mgr. Sch. vydat do Prahy, aby ověřil podpisy obžalovaných a svědka B. na smlouvách o převodech obchodních podílů, přičemž nijak nevysvětlil, proč nebyly podpisy na těchto smlouvách ověřeny při oné noční schůzce.

15. Nepravdivosti tvrzení svědků nasvědčuje dle odvolatele i skutečnost, že Ing. M. byl jako jednatel spol. MXXX zapsán do obchodního rejstříku až dne 15. 2. 2010, ale svědek B. byl jako společník téže společnosti zapsán až 16. 3. 2010, přestože k převodu obchodního podílu a jmenování jednatele M. mělo dojít ve stejný den, totiž 21. 1. 2010. Soud se vůbec nezabýval skutečností, proč nedošlo k zápisu obou změn ve spol. MXXX, s.r.o. v tentýž den, ale nesmyslně došlo k podání dvou samostatných návrhů s odstupem cca 1 měsíce.
16. Konečně dle obžalovaného soud pochybil i při ukládání trestu, když obžalovanému uložil podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku trest zákazu činnosti spočívající v zákazu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu, člena dozorčí rady, jiného obdobného orgánu a prokuristy v obchodních korporacích a družstvech na dobu 5 let, přestože obžalovaný ani jednu z těchto funkcí ve spol. MXXX, s.r.o., nevykonával, a tedy mu tento trest byl uložen v rozporu se zákonem. Obžalovaný dále poukázal na to, že společnost neřídil, neměl přístup k jejím účtům, neměl žádný přehled o jejím hospodaření a dlužích, když pro společnost zajišťoval různé stavební práce a tedy skutek popsáný v bodě I rozsudku spáchat nemohl.
17. Rovněž odvolání obžalovaného F. směřuje proti rozsudku co do výroku o vině i trestu obžalovaného. Odvolatel předně namítá, že se soud prvního stupně dopustil vážných procesních pochybení, když ignoroval obhajobu obžalovaného, neprovedl nad rámec důkazů navrhaných ze strany obžaloby žádný z důkazů navrhaných odvolatelem a s těmito návrhy se nevypořádal v odůvodnění svého rozhodnutí dílem vůbec, dílem nedostatečným způsobem, čímž porušil právo odvolatele na spravedlivý proces. Ke všem zamítnutým důkazním návrhům se soud prvního stupně vyjádřil pouze obecně v tom smyslu, že provedené dokazování je dostatečné a další dokazování by bylo nadbytečné. V rámci probíhajícího trestního řízení nebyl zpracován žádný znalecký posudek, všechny posudky byly zpracovány v jiném řízení. Návrhu obžalovaného na doplnění dokazování dodatkem znaleckého posudku nebo novým znaleckým posudkem nebylo vyhověno, aniž by se k tomu prvostupňový soud vyjádřil.
18. Dle odvolatele soud rovněž nehodnotil důkazy v souvislostech, když odsuzující rozhodnutí je postaveno v zásadě na znaleckém posudku Kriminalistického ústavu a výpovědi svědků B., M. a jejich právních zástupců, kteří ve sporu o to, kdo má být společníkem spol. MXXX, s.r.o., stáli na opačné straně. Závěry soudu týkající se viny obžalovaných oběma skutky a trestnými činy jsou uvedeny pouze na stránce a půl prvostupňového rozsudku, což je s ohledem na komplikovanost věci zcela nedostatečné. Tvrzení soudu, že věc je ze své podstaty skutkově jednoduchá, dokládá dle odvolatele snahu soudu vyhnout se složitějším úvahám a opřít své rozhodnutí o posudek znaleckého ústavu, který ani nebyl proveden v tomto řízení.
19. Prvostupňový soud se ve svém rozhodnutí nevypořádal s tím, že podpisy obžalovaných byly vyhodnoceny znaleckým posudkem PhDr. Valešky tak, že nejde o podpisy obžalovaných, přičemž posudek PhDr. Valešky nebyl v žádném řízení označen za nepravdivý ani nebylo zjištěno, že by byl vypracován z jakéhokoliv důvodu jako nepravdivý na objednávku obžalovaných či že by byl tento znalec v jakémkoliv vztahu s obžalovanými. Znalecký ústav a znalec PhDr. Závora sice označili závěry PhDr. Valešky za nesprávné, nicméně výhrady vyslovili pouze obecně. Soud prvního stupně

tyto dostatečně nepřezkoumal a nevyhodnotil, rovněž tak nezhodnotil kvalitu a věrohodnost posudku Kriminalistického ústavu.

20. Prvostupňový soud závěry posudku Kriminalistického ústavu nekriticky převzal, čímž nerespektoval konstantní judikaturu Nejvyššího i Ústavního soudu, dle které je znalecký posudek třeba hodnotit stejně pečlivě, jako každý jiný důkaz, neboť nemá větší důkazní sílu než jiné důkazy. Odvolatel jmenovitě odkázal na rozhodnutí Ústavního soudu č.j. III. ÚS 299/06-1, dle kterého je třeba hodnotit celý proces utváření znaleckého posudku, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů pro znalce, průběh znaleckého zkoumání, věrohodnost teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje své závěry, spolehlivost metod použitých znalcem a způsob vyvozování závěrů znalce. Ústavní soud v daném rozhodnutí uzavřel, že v případě závažných skutkových rozporů a pochybností o správnosti znaleckého posudku, které se nepodaří odstranit, musí soud postupovat podle zásady *in dubio pro reo* a rozhodnout ve prospěch obviněného.
21. Závěry posudku Kriminalistického ústavu ve vztahu k odvolateli jsou značně nevěrohodné, neboť znalec dospěl k paradoxnímu závěru, že se u obžalovaného F. může jednat o zfalšované podpisy obžalovaného, ale pravděpodobněji se jedná o pravé podpisy odvolatele proto, že jsou až příliš odlišné od srovnávaných vzorků, na čemž dle názoru odvolatele nelze založit závěr o vině obžalovaného. Nadto znalec vyhodnotil srovnávací materiály jako velmi málo vyhovující a při výslechu nedokázal odpovědět na to, proč si nevyžádal další srovnávací materiály a pracoval pouze s tím, co mu bylo předloženo. V rámci svého výslechu navíc znalec uvedl, že si není v případě obžalovaného F. svým závěrem jist, což však nebylo zachyceno v soudním protokole, ale je patrné jen ze zvukového záznamu.
22. Dle odvolatele neobstojí ani kritika posudku PhDr. Valešky v tom smyslu, že měl k dispozici pouze malé množství nezávislých vzorků podpisů, kterých však měl PhDr. Valeška k dispozici 20, zatímco PhDr. Švanda měl pouze 14 vzorků a nadto není ze seznamu srovnávacího materiálu zřejmé, která listina se týká kterého obžalovaného. Zkoušky podpisů, které PhDr. Švanda provedl, nemohou být jako srovnávací materiál považovány za méněcenné, neboť znalec provedl zkoušek desítky a je tak mimořádně obtížné, aby se obžalovaným podařilo v tolika případech změnit základní charakteristiky svého podpisu a znalce tím oklamat. Znalec zkoušky podpisu srovnal s nezávislými vzorky a uznal je za pravé pouze v případě, že mezi nimi nejsou výrazné rozdíly.
23. Nadto znalec Kriminalistického ústavu vůbec nezkoumal podpisy obžalovaných na plné moci pro Mgr. Sch. a dokonce tuto plnou moc použil jako srovnávací materiál. Znalecké zkoumání tak zůstalo neúplné a je nutno vycházet ze závěrů PhDr. Valešky, že podpisy obžalovaných na plné moci pravé nejsou. Obžalovaní nepopírají, že se svědkem B. jednali o převodu obchodních podílů, přičemž do spisu byly založeny smlouvy o převodu podílů, které obžalovaní skutečně podepsali, avšak obžalovaní si byli vědomi, že bez schválení převodu podílů valnou hromadou nemohou své podíly platně převést.
24. V neposlední řadě odvolatel namítl, že prvostupňový soud řádně neprovedl výslech znalce Valešky ve vztahu k posudkům týkajícím se obžalovaných F. a F., když znalecký posudek se v hlavním líčení k důkazu provádí výslechem znalce, posudky nebyly čteny, ani s tím nebyl vysloven souhlas. Pokud soud neprovedl k důkazu znalecké posudky týkající se podpisů F. a F., nemůže je hodnotit jako nevěrohodné. Znalec rovněž nebyl soudem v předvolání upozorněn na to, jakých posudků se bude jeho výpověď týkat. Obhajoba tak nemohla znalci položit otázky k objasnění jeho závěrů.
25. Odvolatel dále upozornil na to, že znalci Mgr. Švanda a Mgr. Čulík nedospěli k jasným závěrům týkajícím se podpisu odvolatele, v případě posudku Kriminalistického ústavu bylo dosaženo pouze střední roviny pravděpodobnosti, což k trestnímu postihu odvolatele nemůže postačovat, protože pro odsuzující rozsudek jsou zákonným podkladem pouze důkazy, které umožňují zjištění skutečnosti na nejvyšším možném stupni jistoty mimo jakoukoliv rozumnou pochybnost.

26. Soud prvního stupně rovněž nezjišťoval základní skutkové okolnosti údajných převodů podílů a souvisejících s transakcí, zda došlo k uhrazení kupní ceny za převod podílů, jak byla cena určena, zda odpovídala hodnotě společnosti a celá transakce tak nebyla pouze disimulovaným jednáním, lichvou či podvodem. Společnost MXXX, s.r.o. měla v inkriminované době sjednaný obchod v hodnotě 2,4 mld. Kč, dále měla movité vybavení, pohledávky, závazky. Prvostupňový soud bez odůvodnění neprovedl odvolatelem navrhovaný důkaz znaleckým posudkem k určení hodnoty společnosti, a tudíž nebylo objasněno, jak měli obžalovaní a svědek B. dospět k částce 100 000 Kč za převod podílů.
27. Stav majetku společnosti bylo nutné zjistit i pro účely určení výše škody. Prvostupňový soud se vůbec nezabýval tím, zda společnost skutečně neměla dluhy, které byly platbami obžalovaných uhrazeny, nezkoumal ani účetní doklady společnosti, ačkoli to odvolatel navrhoval. Je povinností obžaloby prokazovat vznik škody, k čemuž však nedošlo a obhajoba obžalovaných v tomto směru nebyla vyvrácena.
28. Pokud se prvostupňový soud pozastavil nad tím, proč byla platnost smluv o převodu zpochybněna a trestní oznámení bylo obžalovanými podáno s několikaletým časovým odstupem, obžalovaní vše vysvětlili, nicméně soud tomu nevěnoval pozornost. Obžalovaní zápis změny v obchodním rejstříku zaznamenali a považovali to od počátku za podvod ze strany sv. B., protože na skutečném převodu 100 % podílu ve společnosti se s ním nedohodli. Se stavem se dočasně smířili, protože potřebovali dokončit projekt a po jeho dokončení očekávali rozdělení zisku. Když obžalovaní B. konfrontovali se stavem zápisu v obchodním rejstříku, ujist'oval je, že to je jen naoko kvůli financování projektu a že po jeho skončení zajistí zpětný zápis podílů v obchodním rejstříku ve prospěch obžalovaných a rozdělí si zisk dle dohody. Když poté sv. B. začal obžalovaným znemožňovat ovlivňovat chod společnosti a nahlížet do účetnictví, rozhodli se, že podají trestní oznámení.
29. Odvolatel dále poukázal na okolnosti údajného podepisování smluv o převodu podílů a plných mocí k zastoupení na valné hromadě, přičemž uvedl, že k němu nemohlo objektivně dojít tak, jak vypověděli svědci Sch. a Z.. Plné moci pro zastupování při valné hromadě měly být podepsány a podpisy obžalovaných ověřeny na údajné noční schůzce v Praze dne 21. 1. 2010 a v 8.00 hod. téhož dne se měla konat valná hromada u notářky v Přerově. Mgr. Sch. poté objektivně nemohl stihnout jednání u soudu v Olomouci od 8.30 hod. Dle odvolatele je nesmyslné, aby advokáti ověřovali podpisy po půlnoci na opačném konci republiky a je velice nepravděpodobné, že by si nepamatovali noční cestu do Prahy a zpět výlučně za účelem ověřování podpisů, nadto za katastrofální sněhové kalamity. Odvolatel se dále pozastavil nad tím, proč byly podpisy obžalovaných na smlouvách o převodu podílu ověřovány opět v Praze. Obžalovaní se však údajné schůzky v Palladiu účastnit nemohli, protože si byli daného dne odpoledne v Porsche Praha vypůjčit na zkoušku vozidlo.
30. Nadto soud k podrobnostem podepisování neprovedl důkazy ověřovacími knihami advokátů Mgr. Sch. a Mgr. Z., ačkoli ověřovací doložky připojené na sporné dokumenty Mgr. Sch. nejsou po formální stránce správné, jsou v nich uvedena neexistující pořadová čísla knihy a podpisy M. B. jsou ověřeny pod jedním pořadovým číslem (287), ačkoli podpis na každé smlouvě měl mít své pořadové číslo, což nasvědčuje dodatečné manipulaci s ověřovací knihou a ověřovacími doložkami.
31. Soud prvního stupně dle odvolatele odmítnutím provedení navrhovaných důkazů bez řádného odůvodnění (opomenuté důkazy) odepřel obžalovaným možnost náležitě se hájit a učinil své rozhodnutí nepřezkoumatelným. Soud nezjistil skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, porušil zásadu kontradiktornosti a nepostupoval v souladu se zásadou in dubio pro reo.
32. Odvolatel rovněž zpochybnil právní kvalifikaci skutku, neboť obžalovaní nemohli popsáním jednáním naplnit skutkovou podstatu podvodu. Podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu nelze spáchat uváděním nepravdivých skutečností před soudem, a to dokonce ani předložením falšovaných dokumentů, neboť soud dle citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tdo

229/2004 nelze v občanskoprávním řízení uvést v omyl, totéž platí dle navazujícího rozhodnutí NS sp.zn. 4 Tz 2/2010 i v nesporném řízení. V projednávané věci tak nelze dávat obžalovaným za vinu, že soud nesprávně rozhodl tak, že obžalované bez dalšího zapsal jako společníky a J. S. jako jednatele společnosti MXXX, s.r.o. Obžalovaní jako společníci společnosti poté v souladu s tímto zápisem začali jednat. Mezi podáním návrhu na zápis do obchodního rejstříku a údajným způsobem škody nemůže být příčinná souvislost, když platby z účtů společnosti byly realizovány na základě rozhodnutí soudu, nikoli na základě podání návrhu. Naplnění skutkové podstaty trestného činu podvodu předpokládá existenci příčinné souvislosti mezi omylem určité osoby (resp. její neznalostí všech podstatných skutečností) a jí učiněnou majetkovou dispozicí, ovšem v tomto případě žádný takový omyl u pracovníků bankovních ústavů ani jiných osob nelze shledat.

33. Závěrem odvolatel soudu prvního stupně vytkl i nezákonnost uloženého trestu zákazu činnosti spočívající v zákazu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu, člena dozorčí rady, jiného obdobného orgánu a prokuristy v obchodních korporacích a družstvech, neboť tento trest lze uložit jen tehdy, jestliže pachatel v souvislosti se svým trestným činem tuto činnost sám přímo vykonával. Obžalovaný F. však členem statutárního orgánu ani jiného obdobného orgánu společnosti MXXX s.r.o. nikdy nebyl a žádnou z výše uvedených funkcí ve spol. MXXX, s.r.o., nevykonával, tento trest mu tedy uložit nelze.
34. Rozsudek soudu prvního stupně napadl včasným odvoláním proti všem výrokům rozsudku rovněž obžalovaný S.. Dle odvolatele rozhodnutí spočívá na nesprávném zjištění skutkového stavu věci a na nesprávném právním posouzení. V řízení nebylo v souladu s ust. § 2 odst. 5 a § 2 odst. 6 trestního řádu prokázáno, že se obžalovaný dopustil skutku, který je mu vytýkán. Odvolatel byl uznán vinným tím, že měl vyvést finanční prostředky ze společnosti MXXX, s.r.o., bez právního důvodu. Odvolatel však měl za společnosti pohledávky ve výši 690.000 Kč, což doložil výpisy z účtu. Z těchto je zřejmé, že odvolatel do společnosti MXXX, s.r.o., převedl dne 5. 2. 2010 finanční prostředky ve výši 150 000 Kč, dne 15. 2. 2010 ve výši 190 000 Kč, dne 26. 1. 2010 ve výši 100 000 Kč a dne 26. 1. 2010 ve výši 250 000 Kč, které musí ve svém účetnictví společnost evidovat. Odvolatel tak nejednal v úmyslu se obohatit nebo společnost MXXX s.r.o. poškodit, neboť došlo k uspokojení jeho pohledávek.
35. Jak vyplývá ze zápisu v obchodním rejstříku, byl v té době odvolatel statutárním orgánem společnosti MXXX s.r.o., jednal tedy na základě vykonatelného rozhodnutí soudu a nemůže být za dané jednání trestně postihován. Soud I. stupně se těmito skutečnostmi vůbec nezaobíral, neproověřil zejména bankovní účty či účetnictví společnosti.
36. Co se týče údajného převodu obchodních podílů, dle závěrů soudu I. stupně se měl obžalovaný smlouvou o převodu obchodního podílu vzdát účasti na společnosti MXXX ve výši 20% za situace, kdy tato společnost měla zakázku v hodnotě několika miliard korun, a to za kupní cenu ve výši 20 000 Kč, které mu měly být uhrazeny před podpisem smlouvy, a měl nadále participovat na chodu této společnosti.
37. Obžalovaný však smlouvy o převodu obchodního podílu společnosti MXXX s.r.o. i další související listiny v roce 2010 nepodepsal, což doložil znaleckými posudky z oboru písmoznaectví Dr. Valešky. Z těchto posudků vyplynulo, že podpisy na uváděných dokumentech nejsou pravděpodobně obžalovaných. Soud I. stupně však tyto posudky vůbec nebral v úvahu, i když jsou součástí spisového materiálu a namísto toho vycházel ze znaleckého posudku vypracovaného PhDr. Závorou, který byl vypracován na objednávku advokátní kanceláře Xxx, v níž působili svědci Mgr. Z. a Mgr. Sch., kteří sporné podpisy obžalovaných ověřili. Obžalovaný z těchto důvodů žádal vypracovat nový znalecký posudek z oboru písmoznaectví, a to k posouzení pravosti podpisů na plné moci udělené Mgr. Sch. k zastupování obžalovaných na valné hromadě společnosti MXXX s.r.o. ze dne 21.1.2010.
38. Ke skutku křivého obvinění odvolatel uvádí, že se daného skutku nedopustil, neboť vůči němu skutečně došlo ke spáchání trestných činů podvodu, padělání a pozměňování veřejné listiny a účasti

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörfllová.

na organizované zločinecké skupině. Obžalovaný se nemohl dopustit křivého obvinění, když disponuje listinami a důkazy, které prokazují uvedené skutečnosti, absentuje tak u něj znak subjektivní stránky trestného činu křivého obvinění.

39. Odvolatel dále namítal, že soud I. stupně neproověřil časovou posloupnost uzavření smluv o převodu obchodního podílu společnosti MXXX s.r.o. dne 21. 1. 2010, tedy zda mohl být Mgr. Sch. fyzicky u podpisu plné moci v Praze a následně se osobně účastnit soudního jednání v Olomouci, když místa konání jsou od sebe vzdálená, a to za situace, kdy ze zprávy meteorologického ústavu jasně vyplývá, že byla sněhová kalamita. Dle odvolatele je s podivem, že ověření měla provést někdy v rozmezí od půlnoci do pěti hodin ráno Mgr. Z., a to na schůzce, které se měl údajně účastnit Sch., Z., všichni tři obžalovaní, B. a M., jejichž účast na schůzce pro ověření podpisů nedává žádný smysl. Rovněž nedává smysl, že se schůzky zúčastnil Mgr. Sch., který na ní neměl žádnou roli, stejně jako to, že dva advokáti cestovali na tuto schůzku do Prahy z Přerova.
40. Dle odvolatele soud I. stupně porušil jeho práva v několika rovinách. Evropský soud pro lidská práva vyžaduje, aby soudci nevycházeli z předem pojatého přesvědčení, že obžalovaný spáchal čin, který je mu kladen za vinu, aby důkazní břemeno spočívalo na obžalobě a aby případné pochybnosti byly využity ve prospěch obžalovaného. Presumpce neviny vyžaduje, aby to byl stát, kdo nese v trestním řízení důkazní břemeno, přičemž je to nakonec obecný soud, na němž spočívá odpovědnost za náležité objasnění věci.
41. Odvolatel dále odkázal na náleze ze dne 26. 11. 2009, sp. zn. III. ÚS 2042/08, v němž Ústavní soud konstatoval, že pokud lze v trestním řízení na základě provedeného dokazování dospět k několika přibližně stejně pravděpodobným skutkovým verzím a soud se přikloní k verzi, která je pro obviněného nepříznivá, porušuje princip rozhodování in dubio pro reo, a tím i zásadu presumpce neviny dle článku 40 odst. 2 Listiny. Obžalovanému musí být vina trestným činem prokázána bez rozumných pochybností. Tam, kde existují jakékoliv rozumné pochybnosti, musejí být vyloženy ve prospěch obžalovaného.
42. Soud prvního stupně dle odvolatele ve věci postupoval formalisticky, pokud protichůdné důkazy vyhodnotil pouze na základě úvah a domněnek. Je nepřijatelné, aby soud nedostatek usvědčujících důkazů nahrazoval úvahami o krajní podezřelosti jednání obžalovaného a z tohoto podezření pak vyvodil závěr o vině obžalovaného. Podle ustálené judikatury Ústavního soudu (viz náleze II ÚS 418/99, III ÚS 532/01, IV ÚS 458/01) musí být výrok o vině odsuzujícího rozsudku založen s vyloučením sebemenší pravděpodobnosti, neboli bez důvodných pochybností, na praktické jistotě. Soud prvního stupně však při posuzování projednávaných skutků vycházel pouze z výpovědi poškozených a z nepřímých důkazů, tedy z neúplně zjištěného skutkového stavu a dospěl proto i k nesprávnému závěru.
43. Poškozená společnost MXXX, s.r.o., podala proti napadenému rozsudku odvolání pro nesprávnost výroku o náhradě škody, kterým bylo rozhodnuto, že se poškozená podle ust. § 229 odst. 1 tr. řádu, se svým nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních.
44. Poškozená předně namítla, že obava soudu prvního stupně o možném duplicitním plnění ve prospěch poškozené je nedůvodná, neboť soudem prvního stupně zmíněná civilní řízení jsou vedena vůči subjektům odlišným od obžalovaných, konkrétně vůči právnickým osobám, na jejichž bankovní účty byly peněžní prostředky poškozené MXXX, s.r.o. obžalovanými odeslány. Civilní řízení jsou také vedena z jiného titulu - totiž vydání bezdůvodného obohacení - a nikoli z titulu náhrady škody, jako je tomu v probíhajícím trestním řízení. Duplicitní uplatnění nároku je tedy vyloučeno již z podstaty rozdílných subjektů, vůči kterým je plnění vymáháno a také z důvodů rozdílných právních titulů. Nad rámec výše uvedeného poškozená dodala, že nelze akceptovat za odůvodněnou ani obavu z duplicitního faktického plnění, neboť pokud by poškozená měla exekuční titul ke svému nároku jak vůči právnickým osobám z civilních řízení, tak vůči obžalovaným z adhezního řízení, nemohla by oprávněně inkasovat více, než by činila výše

přisouzeného plnění, jinak by se sama poškozená bezdůvodně obohatila vůči povinným subjektům. Poškozená dále odkázala na usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27.03.2008, sp. zn. 4 Tz 72/2007, z něhož vyplývá, že ani současně probíhající civilní řízení vůči právnické osobě z titulu vydání bezdůvodného obohacení (podvodně vylákaných peněz), nemůže být překážkou pro současné uložení povinnosti obžalovaným fyzickým osobám nahradit poškozené škodu způsobenou trestným činem podvodu.

45. Poškozená dále namítla, že soud prvního stupně nesprávně aplikoval ust. § 229 odst. tr. řádu na řešený případ, neboť poškozená se sice připojila k trestnímu řízení s nárokem na náhradu škody převyšujícím celkovou sumu škody způsobené trestným činem, kterou měl soud dle výroku rozsudku za prokázanou, nicméně je nepochybné, že soud prvního stupně měl dle ust. § 228 odst. 1 trestního řádu nárok poškozené přisoudit minimálně v části odpovídající součtu v popisu skutku popsáných odcizených částek, resp. uložit obžalovaným společně a nerozdílně nahradit poškozené škodu ve výši 4.330.102,43 Kč společně s požadovaným zákonným úrokem z prodlení, a to tím spíše, že prokázaná skutková zjištění o odcizení peněžních prostředků společnosti MXXX, s.r.o. jsou základem pro uznání viny obžalovaných. Pro vyslovení povinnosti obžalovaných nahradit společně a nerozdílně škodu poškozené tak minimálně v částí 4.330.120,43 Kč nebylo nutné provádět jiné a časově náročné dokazování, jež by podstatně protáhlo trestní řízení, neboť důkazy prokazující viny obžalovaných plně korespondují s důkazy prokazujícími způsobení škody.
46. Konečně proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání rovněž poškozený V., a to pro nesprávnost výroku o náhradě škody, kterým bylo rozhodnuto, že se poškozený podle ust. § 229 odst. 1 tr. řádu, se svým nárokem na náhradu škody odkazuje na řízení ve věcech občanskoprávních. Škoda dle poškozeného spočívala v náhradě nákladů za písmoznalecký posudek vyhotovený Mgr. Čulíkem, který byl proveden jako důkaz v dané trestní věci.
47. V rámci veřejného zasedání konaného před Městským soudem v Praze pak obžalovaní i poškození na svých odvoláních setrvali a odvolací námitky byly předneseny shodně jako v písemných podáních, kdy bylo obžalovanými znovu navrženo provedení důkazů jako v řízení před soudem I. stupně, konkrétně novým znaleckým posudkem z oboru písmoznalectví ke zkoumání pravosti podpisů na plné moci udělené obžalovanými Mgr. Sch., ověřovacími knihami Mgr. Sch. a Mgr. Z. a sdělením notářky o valné hromadě, a dále nově nájemní smlouvou o pronájmu vozidla.
48. Městský soud v Praze doplnil dokazování opisem z evidence rejstříku trestů obžalovaných F., F. a S., které zůstaly u všech obžalovaných oproti předchozímu stádiu rozhodování o vině a trestu beze změny (bez nového záznamu). Soud dále doplnil dokazování úplným výpisem z obchodního rejstříku společnosti MXXX, s.r.o., ze dne 20. 1. 2022, z něhož bylo zjištěno, že obžalovaný S. byl zapsán jako jednatel společnosti MXXX, s.r.o., od 15. 3. 2007 do 11. 8. 2011. Posléze byl jako jednatel téže společnosti opětovně zapsán v období od 21. 8. 2014 do 2. 9. 2014, přičemž v této době byl z pozice jednatele vymazán Ing. R. M.. Za společnost byl v době od 21. 8. 2014 do 2. 9. 2014 jednatel oprávněn jménem společnosti jednat samostatně. K opětovnému zápisu funkce Ing. M. jako jednatele společnosti MXXX, s.r.o., došlo dne 2. 9. 2014, přičemž tuto funkci dle zápisu v rejstříku vykonával i kde dni vyhlášení rozhodnutí v projednávané věci. V období od 21. 8. 2014 do 2. 9. 2014 byli jako společníci společnosti MXXX, s.r.o., zapsáni obžalovaní F., F. a S.. Od 2. 9. 2014 byl jako jediný společník zapsán M. B., dne 8. 9. 2014 se stal jediným společníkem společnosti J. V., kterým byl dle zápisu v rejstříku i kde dni vyhlášení rozhodnutí v projednávané věci. Městský soud přihlédl i ke zprávě insolvenčního správce dlužníka CXXX EXXX SXXX a.s., ze které vyplynulo, že výše uvedená společnost je od xxx v úpadku, a to s pohledávkami věřitelů ve výši téměř 50 mil. Kč, přičemž proti obžalovaným F. a S., jako statutárním zástupcům výše uvedené společnosti, bylo zahájeno trestní stíhání pro trestnou činnost, kterou byla uvedená společnost způsobena škoda ve výši 16 mil. Kč. Soud dále provedl důkaz neověřenou kopií nájemní smlouvy o pronájmu vozidla, ze které se podává, že si obžalovaný S. dne 21. 1. 2010 pronajal v čase od 15 do 17 hod. vozidlo od pronajímatele Porsche Centrum Praha.

49. Městský soud v Praze jako soud odvolací z podnětu odvolání podaných obžalovanými F., F. a S., jakož i poškozených spol. MXXX, s.r.o. a J. V. podle § 254 odst. 1, 2 tr. řádu přezkoumal zákonitost a odůvodněnost výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Zároveň zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, které nebyly odvoláními vytýkány, pokud by měly vliv na správnost výroků, proti nimž bylo podáno odvolání, a dospěl k následujícím závěrům.
50. Soud I. stupně provedl ve věci všechny potřebné důkazy v souladu s trestním řádem a na jejich základě učinil skutková zjištění, která mu byla dostatečným podkladem pro závěr o vině obžalovaných. Řízení, které napadenému rozsudku předcházelo, nevykazuje podstatné vady, které by měly vliv na správnost rozhodnutí ve věci, obžalovaní nebyli zkráceni na svých právech obhajoby způsobem, který by mohl vést ke zrušení napadeného rozsudku.
51. V obecné rovině lze připomenout, že odvolacímu soudu nepřisluší nahrazovat postup soudu I. stupně podle § 2 odst. 6 tr. řádu, a za předpokladu, že úvahy soudu I. stupně v tomto směru vycházejí z úplného a nezkresleného obsahu všech provedených důkazů a odpovídají zásadám obecné logiky, je v souladu se zásadou bezprostřednosti a ústnosti pouze na něm, jako na soudu, před nímž jsou důkazy prováděny, aby z nich vyvozoval závěry významné pro tvorbu skutkových zjištění.
52. Odvolací soud je oprávněn korigovat skutková zjištění nalézacího soudu pouze v limitované míře na podkladě před ním provedeného dokazování (viz § 259 odst. 3 písm. a), b) tr. řádu).
53. Jinými slovy, úkolem odvolacího soudu není hodnotit provedené důkazy za soud I. stupně a vytvářet svoje vlastní skutková zjištění, ale přezkoumat, zda nalézací soud hodnotil všechny důkazy potřebné pro jeho rozhodnutí, zabýval se všemi okolnostmi významnými pro svá skutková zjištění a vypořádal se s nimi jednotlivě i v souhrnu sice velmi stručně, ale přesto vcelku logicky a přesvědčivě. Jakýkoliv zásah odvolacího soudu do důkazů hodnocených soudem I. stupně v souladu s výše uvedenými kritérii tak překračují rámec oprávnění odvolacího soudu.
54. Je zřejmé, že v posuzovaném případě se soud I. stupně v napadeném rozsudku logickým způsobem vypořádal se všemi podstatnými okolnostmi významnými pro rozhodnutí, rozsah provedeného dokazování odpovídá ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu a způsob hodnocení důkazů je zcela v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu.
55. Pokud jde o odvolací námitku obžalovaných, zejména obžalovaného F., že v projednávané věci nebyl vyhotoven žádný znalecký posudek a soud I. stupně odmítl návrh obhajoby na vyhotovení nového znaleckého posudku, respektive doplnění již vypracovaných znaleckých posudků, soud uvádí následující. Soud I. stupně provedl podle příslušných ustanovení trestního řádu v hlavním líčení výslech znalce Mgr. Švandy, v rámci něhož znalec stvrdil znalecký posudek Kriministického ústavu, který však byl pořízen v jiném trestním řízení. Odvolací soud se proto musel ex offio zabývat i otázkou procesní použitelnosti tohoto důkazu. V souladu s judikaturou Ústavního soudu je jako procesně nepoužitelný označován důkaz, resp. informace v něm obsažená, která není získána co do jednotlivých dílčích fází procesu dokazování procesně přípustným způsobem, a tudíž musí být soudem vyloučena z předmětu úvah směřujících ke zjištění skutkového základu věci.
56. Z obsahu spisového materiálu se podává, že znalec Mgr. Švanda byl přibrán k podání znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, opatřením policejního orgánu ze dne 29. 1. 2016, v trestní věci podezřelého M. B. a spol. Ve znaleckém posudku bylo třeba posoudit a zodpovědět především otázku pravosti podpisů obžalovaných na originálech smluv o převodu obchodního podílu spol. MXXX, s.r.o. ze dne 21. 1. 2010, na pozvánkách na valnou hromadu konanou téhož dne a v originálech ověřovacích knih Mgr. Z. a Mgr. Sch., jakož i vyjádřit se ke správnosti závěrů znaleckých posudků znalce PhDr. Jiřího Valešky, pořadové číslo 2638 (obžal. F.), číslo 2646 (obžal. S.) a 2645 (obžal. F.) a posudku č. 54/3/2015 znalce PhDr. Jiřího Závory, PhD.

57. Znalec po řádném poučení a připomenutí znaleckého slibu v hlavním líčení stvrdil písemně vyhotovený znalecký posudek Kriminalistického ústavu, který je součástí spisu (č. listu 1050 a násl.). Obžalovaní měli možnost označený a ve spisovém materiálu obsažený znalecký posudek prostudovat, proti osobě znalce ani jeho odbornému zaměření neměli námitek. Z protokolu o hlavním líčení ze dne 8. 2. 2021 vyplývá, že Mgr. Švanda byl poučen jako znalec podle § 106 tr. ř. a od tohoto procesního postavení se odvíjela i jeho výpověď a zaměření otázek, jež mu byly pokládány jak soudem, tak obhájci obžalovaných.
58. Usnesením policejního orgánu ze dne 13. 8. 2015, č. j. KRPA-14373-43/TČ-2015-000092, byla podle § 159a odst. 1 tr. ř. odložena trestní věc podezření ze spáchání zločinu podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 5 písm. a) tr. zákoníku, zločinu padělání a pozměňování veřejné listiny podle § 348 odst. 1, odst. 3 písm. c), d) tr. zákoníku, jehož se měli dopustit podezřelí M. B., Ing. M., Mgr. Sch., Mgr. Z. a JUDr. H. (č. listu 1328), a usnesením policejního orgánu ze dne 19. 12. 2019, č. j. KRPA-444063-142/TČ-2017-001191-1-Pl, bylo podle § 160 odst. 1 tr. ř. zahájeno trestní stíhání obžalovaných pro skutky kvalifikované jako trestný čin podvodu podle § 209 odst. 1, odst. 4 písm. d) tr. zákoníku a přečinu krivého obvinění podle § 345 odst. 2, 4 písm. c) tr. zákoníku, spáchaných ve spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku. Trestné činy v obou trestních řízeních spolu vzájemně úzce souvisí, neboť zahrnují tytéž jednající osoby (osoby obžalovaných, svědka B., Ing. M., Mgr. Sch. a Mgr. Z.), které se ocitly ve vzájemném sporu v souvislosti s účastí obžalovaných a svědka B. a M. ve společnosti MXXX, s.r.o. Třebaže Mgr. Švanda (potažmo Kriminalistický ústav) nebyl opatřením ve smyslu § 105 odst. 1 tr. ř. přibrán jako znalec právě v trestní věci obžalovaných, je to právě ona propojenost věcí, která nevylučuje, aby na výpověď Mgr. Švandy, byl-li poučen jako znalec podle § 106 tr. ř., bylo pohlíženo jako na výpověď znalce a na jím učiněné závěry jako na znalecký posudek.
59. Odvolací soud nesdílí přesvědčení obžalovaných F. a F., že závěry znaleckého posudku Kriminalistického ústavu jsou nevěrohodné, ani že znalec použil pro znalecké zkoumání nedostatečný srovnávací materiál, z něhož není dle obžalovaného F. navíc ani zřejmé, o jaký materiál se jedná. Znalec Švanda v písemném vyhotovení posudku Kriminalistického ústavu veškerý srovnávací materiál řádně označil uvedením podrobného názvu zkoumané listiny, včetně uvedení jména obžalovaného, kterého se ten který materiál týká, a jednalo se zásadně o originály dokumentů, nikoliv jen fotokopie, jak tomu bylo u části srovnávacího materiálu použitého znalcem Valeškou. Odkazuje-li obžalovaný F. konkrétně na kopii Plné moci pro Mgr. Š. Sch. č. xxx či Smlouvu o převodu obchodního podílu č. xxx, tyto znalec nafotil v rejstříkovém spisu Městského soudu, kde může být jejich konkrétní podoba ověřena při nahlížení do spisu. Současně soud nemá žádného důvodu se domnívat, že by počet srovnávacích vzorků použitý znalcem byl nedostatečný, když se znalec jednoznačně vyjádřil, že u obžalovaných S. a F. byl srovnávací materiál vyhovující. Je pravdou, že při posuzování pravosti podpisu obžalovaného F. dospěl znalec k závěru, že poskytnutý srovnávací materiál je jen velmi málo vyhovující, což však následně zohlednil při vyhodnocování materiálu a závěrem uvedl, že z tohoto důvodu stanovil závěr o pravosti podpisu obž. F. jen v rovině střední pravděpodobnosti. Znalec podrobně vysvětlil, jaké metody při hodnocení pravosti podpisů použil, jak dospěl ke svým závěrům a které faktory při hodnocení sporných podpisů bral do úvahy. Znalec do znaleckého posudku nakopíroval výřezy všech zkoumaných listin obsahující sporné podpisy, a to včetně výřezu z ověřovacích knih Mgr. Sch. a Mgr. Z., které měl k dispozici v originále. Část srovnávacího materiálu pocházela vždy z úředních zdrojů, aby byla zajištěna jejich autenticita a spontánnost. Celkově tak znalecký posudek Kriminalistického ústavu působí přesvědčivým dojmem a znalcem přijaté závěry se soudu jeví jako souladné s principy obecné logiky. Odvolací soud v souladu s nálezem Ústavního soudu, č.j. III. ÚS 299/06-1 ani po zhodnocení celého procesu utváření znaleckého posudku, včetně přípravy znaleckého zkoumání, opatřování podkladů, průběhu znaleckého zkoumání, posuzování věrohodnosti teoretických východisek, jimiž znalec odůvodňuje své závěry, spolehlivosti použitých metod a způsobu vyvozování závěrů znalce neshledal žádných závad.

60. Odvolací soud nemůže přisvědčit ani námitce obžalovaného F., že prvostupňový soud nekriticky přisoudil větší váhu znaleckému posudku Kriminalistického ústavu, neboť takový závěr nelze z odůvodnění napadeného rozsudku učinit. Soud se v odůvodnění napadeného rozsudku (byť velmi stručně) zabýval všemi ve věci vyhotovenými posudky, aniž by posudek Kriminalistického ústavu jakkoliv vyzdvihoval. Pokud soud prvního stupně vycházel primárně ze závěrů posudku Kriminalistického ústavu, a pouze podpůrně ze závěrů posudků Mgr. Čulíka a PhDr. Závory, nelze tento postup mít za nesprávný, pokud neměl důvodné pochybnosti o správnosti a věrohodnosti posudku Kriminalistického ústavu. Bylo by v rozporu se zásadou procesní ekonomie a rychlosti řízení, aby byly v trestních věcech vyhotovovány další a další posudky k prokazování týchž skutečností, jak opakovaně navrhuje obhajoba.
61. Byly-li ve věci vyhotoveny již tři znalecké posudky, ze kterých vyplývá jednoznačný závěr, že obžalovaní smlouvy o převodu obchodního podílu ve spol. MXXX, s.r.o., skutečně podepsali, není dán žádný racionální důvod pro to, aby byl v dané věci vyhotoven ještě posudek čtvrtý, jak požaduje obhajoba, a to jenom proto, že existuje oponentní posudek PhDr. Valešky s opačným závěrem. Z téhož důvodu ostatně odvolací soud zamítl opětovný návrh obhajoby na vyhotovení nového znaleckého posudku z oboru písmoznalectví k opětovnému přezkoumání pravosti podpisů na plné moci udělené Mgr. Sch., neboť pravost podpisů byla prokázána ostatními provedenými důkazy, zejména znaleckými posudky Mgr. Čulíka a PhDr. Závory, a ostatně nepřimo i znaleckým posudkem Kriminalistického ústavu, který přezkoumával pravost podpisů obžalovaných v souvislosti s obžalovanými sporovanou plnou mocí Mgr. Sch. v originálech ověřovacích knih Mgr. Sch. a Mgr. Z..
62. Dle názoru odvolacího soudu soud prvního stupně nepochybil, pokud neprovedl posudky Mgr. Čulíka a PhDr. Závory jako znalecké posudky, nýbž se spokojil s jejich provedením jako listinného důkazu dle ust. § 213 odst. 1 tr. řádu, neboť tyto posudky byly vyhotoveny v jiném řízení pro účely těchto řízení a v daném trestním řízení sloužily toliko jako důkaz podpůrný, uzavírající ucelený řetězec důkazů prokazující vinu obžalovaných bez důvodných pochybností.
63. Obžalovaný F. se mýlí, pokud se domnívá, že posudek Kriminalistického ústavu nemůže být považován za revizní znalecký posudek jen proto, že znalec neměl k dispozici přesně stejné podklady jako znalec Valeška, k jehož závěrům se měl zpracovatel posudku Kriminalistického ústavu vyjádřit. Cílem revizního znaleckého posudku je potvrzení, vyvrácení, doplnění či upřesnění jednotlivých závěrů jiného znalce a jeho posudku tak, aby byly poskytnuty všechny skutečnosti potřebné k rozhodnutí věci. Revizní posudek je tedy kontrola závěrů jiného soudního znalce, a to bez ohledu na to, zda mají znalci k dispozici přesně stejné podklady či nikoliv.
64. Pokud obžalovaní F. a F. (a do jisté míry i obž. S.) namítají, že soud prvního stupně vůbec nepřihlédl ke znaleckému posudku znalce Valešky a k jeho závěrům se nijak nevyjádřil, tato námitka nebyla shledána opodstatněnou, když soud prvního stupně znalce Valešku vyslechl, byť jen v procesním postavení svědka, a to k okolnostem vyhotovení posudku i jeho závěrům a jím vyhotovený posudek provedl k důkazu jako listinný důkaz dle § 213 odst. 1 tr. řádu. Procesní strany tak měly možnost se k posudku znalce vyjádřit a při výslechu mu klást otázky. Není pravdou, že by soud prvního stupně posudek PhDr. Valešky ignoroval a nijak nehodnotil, jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozsudku v bodech 13 a 14, 22 a 32. Soud prvního stupně v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl, že znalec Valeška své znalecké posudky soudu řádně neosvětlil a nadto uvedl, že nebylo možno ve věci učinit jednoznačný závěr. K závěrům znalce Valešky se rovněž vyjádřil znalec Švanda, který uvedl, že znalec Valeška vycházel převážně ze zkoušek podpisů, které mohou být výrazně ovlivněny motivací pisatele.
65. Pokud jde o časovou souslednost událostí, které měly proběhnout v souvislosti s převodem obchodních podílů z obžalovaných na svědka B. dne 21. 1. 2010, všichni obžalovaní v odvolání namítali, že k událostem daného dne nemohlo dojít tak, jak tvrdí Mgr. Sch. a Mgr. Z., neboť nebylo možné cesty mezi Prahou, Přerovem a Olomoucí v tak krátké době stihnout, přičemž jde rovněž

o postup značně nelogický. Je pravdou, že okolnosti ověřování podpisu na plné moci pro Mgr. Sch. v nočních či brzkých ranních hodinách se na první pohled jeví jako spíše kuriózní, nicméně takovýto pohyb advokátů v podstatné záležitosti klientů určitě fakticky vyloučen není. Z pohledu soudu není ani nijak udivující, pokud si Mgr. Sch. ani Mgr. Z. po 12 letech konkrétní okolnosti schůzky již nepamatují, když dle vyjádření všech zúčastněných panovaly tehdy mezi nimi obžalovanými, svědkem B. i jeho právními zástupci blízké až přátelské vztahy a Mgr. Sch. a JUDr. H. poskytovali občas obžalovaným i svědku B. drobné právní služby i bez nároku na odměnu na bázi přátelské spolupráce.

66. Městský soud nesdílí ani názor obžalovaných, podle něhož bylo řízení před soudem prvního stupně zatíženo vadou opomenutých důkazů. Obvodní soud sice skutečně nevyhověl některým shora zmíněným důkazním návrhům obžalovaných, ale učinil tak zcela v souladu s trestním řádem a ústavním principem nezávislosti soudu (srov. § 2 odst. 5 tr. řádu a čl. 82 Ústavy České republiky). Soud prvního stupně tyto návrhy u hlavního líčení konaného dne 17. 3. 2021 zamítl a ústně podrobně zdůvodnil (srov. č. l. 2190 verte, tr. spisu, zvukový záznam z hlavního líčení ze dne 17. 3. 2021). Svůj postoj, z něhož vyplývá, že návrhy byly zamítnuty pro nadbytečnost, pak obvodní soud pouze stručně zmínil v bodě 30 odůvodnění svého rozsudku. K žádnému opomenutí důkazů v řízení tedy nedošlo.
67. Nutno připomenout, že ani podle judikatury Ústavního soudu (viz např. nálezy sp. zn. I. ÚS 362/96, usnesení sp. zn. I. ÚS 234/04, I. ÚS 152/05, I. ÚS 972/09) není soud v zásadě povinen vyhovět každému důkaznímu návrhu. Právu obviněného navrhnout důkazy, jejichž provedení v rámci své obhajoby považuje za potřebné, odpovídá povinnost soudu nejen o důkazních návrzích rozhodnout, ale také, pokud jim nevyhoví, vyložit, z jakých důvodů navržené důkazy neprovedl. Ústavní soud v řadě svých nálezů (např. ze dne 16. 2. 1995, sp. zn. III. ÚS 61/94, ze dne 12. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 95/97, ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 10. 10. 2002, sp. zn. III. ÚS 173/02 a další) podrobně vyložil pojem tzv. opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů a požadavky, jež zákon klade na odůvodnění soudních rozhodnutí. Neakceptování důkazního návrhu obviněného lze založit třemi důvody: Prvním je argument, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, podle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, podle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno.
68. Ústavní soud v rámci své rozhodovací činnosti opakovaně konstatoval, že důkaz, jehož opomenutím může dojít k zásahu do práva na obhajobu a spravedlivého procesu, musí mít zásadní význam pro posouzení otázky viny, avšak obecný soud jej bez věcně adekvátního odůvodnění zamítne, eventuálně zcela opomene, což znamená, že ve vlastních rozhodovacích důvodech o něm ve vztahu k jeho zamítnutí nebyla zmínka buď žádná, či toliko okrajová a neodpovídající povaze a závažnosti věci (např. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 5. 2017, sp. zn. III. ÚS 3711/16). Dále mezi případy opomenutých důkazů patří i situace, kdy v řízení provedené důkazy nebyly v odůvodnění meritorního rozhodnutí zohledněny, ať již pozitivně či negativně (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 18. 11. 2004, sp. zn. III. ÚS 177/04, uveřejněný pod č. 172 ve svazku 35 Sb. n. a u. Ústavního soudu).
69. V projednávané věci obžalovaných prvostupňový soud náležitě zvážil uplatněné důkazní návrhy obhajoby a při hlavním líčení ústně vysvětlil jejich nadbytečnost. S jeho úvahami se Městský soud ztotožnil a nezjistil, že by provedený rozsah dokazování byl zatížen vytykanou vadou tzv. opomenutých důkazů, která by se dotkla práva obžalovaných na spravedlivý proces garantovaného Úmluvou o ochraně lidských práv a základních svobod, Listinou základních práv a svobod a též judikaturou Ústavního soudu (srov. stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 4. 3. 2014, sp. zn.

Pl. ÚS-st. 38/14, vyhlášené jako sdělení Ústavního soudu pod č. 40/2014 Sb., uveřejněné pod st. č. 38/14 ve svazku č. 72 na straně 599 Sbírký nálezů a usnesení Ústavního soudu).

70. Z obsahu trestního spisu se podává, že nalézací soud o návrzích na doplnění dokazování a na vypracování nového znaleckého posudku z oboru písmoznalectví, rozhodl, poněvadž je usnesením pro nadbytečnost zamítl, což podrobně odůvodnil ústně při hlavním líčení dne 17. 3. 2021. Byť toto své zamítavé rozhodnutí v odůvodnění rozsudku výslovně nezmínil, při hlavním líčení důvody pro nevyhovění důkazních návrhů vyložil. Z výše naznačeného je tak zřejmé, že svým shora popsaným povinnostem dostál a právo obžalovaných na spravedlivý proces neporušil.
71. Odvolací soud neshledal rovněž důvod pro navrhované doplnění dokazování před odvolacím soudem, neboť ani navrhované vyhotovení nového písmoznaleckého posudku, ani vyžádané ověřovací knihy a vyjádření notářky k průběhu valné hromady, případně další listiny, by na správnosti skutkových zjištění nalézacího soudu nemohly ničeho změnit. Jak již bylo konstatováno, nalézací soud provedl dokazování v rozsahu vymezeném ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu, tedy tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro rozhodnutí.
72. K nadbytečnosti vyhotovení nového znaleckého posudku z oboru písmoznalectví se odvolací soud vyjadřoval již výše. Pokud jde o vyjádření notářky k průběhu valné hromady, JUDr. Marcela Veberová se v rámci přípisu ze dne 22. 2. 2021 (č.l. 2174) písemně vyjádřila, že dne 21. 1. 2010 vyhotovila notářský zápis NZ 22/2010, jehož obsah je k nahlédnutí dálkovým přístupem v obchodním rejstříku ve sbírce listin v oddíle xxx u Městského soudu v Praze. Jiné údaje, než ty zjištělné z veřejného rejstříku, notářce nejsou známy, ověřovací kniha z roku 2010 byla v souladu s kancelářským řádem po 10 letech skartována. Z uvedeného je tedy zřejmé, že by nebylo lze v této souvislosti získat jakékoliv nové důkazy, které by mohly blíže osvětlit skutkový stav.
73. Pokud jde o obžalovanými požadované provedení důkazu ověřovacími knihami, kopie těchto knih jsou přílohami znaleckého posudku PhDr. Jiřího Závory, který byl proveden jako listinný důkaz a jsou založeny ve spise na elektronickém nosiči (č.l.757) a podpisy obžalovaných na nich byly vyhodnoceny jako pravé jak znalcem Závorou, tak znalcem Švandou, který je měl ke svému zkoumání též k dispozici v originále. Byly-li tedy ověřovací knihy již znalecky zkoumány dvěma znalci, nelze jejich provedením jako důkazu zjistit žádné nové relevantní skutečnosti, nehledě na to, že již byly předány k archivaci (viz vyjádření č.l. 2180)
74. Pokud jde o právní kvalifikaci projednávaných skutků, odvolací soud se s právní kvalifikací aplikovanou soudem I. stupně skutku popsaného v bodě I jako zločinu podvodu podle § 209 odst. § 209 odst. 1, 4 písm. d) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 tr. zákoníku plně ztotožnil. Obžalovaný F. namítal, že uvedeným jednáním nemohli obžalovaní naplnit skutkovou podstatu podvodu, neboť podle konstantní judikatury Nejvyššího soudu nelze spáchat uváděním nepravdivých skutečností před soudem, a to dokonce ani předložením zfalšovaných dokumentů, neboť soud dle citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tdo 229/2004 nelze v občanskoprávním řízení uvést v omyl, totéž platí dle navazujícího rozhodnutí NS s.zn. 4 Tz 2/2010 i v nesporném řízení.
75. K tomu odvolací soud uvádí, že obžalovaný sice odkazuje na relevantní judikaturu, ze které vyplývá relativně ustálený judikaturní závěr, že soud nelze v občanskoprávním řízení uvést v omyl, nicméně opomíjí, že v případě rejstříkového řízení se jedná o specifickou povahu řízení, které se svým charakterem odlišuje nejen od řízení občanskoprávního, ale i od jiných druhů nesporného řízení, např. řízení dědického.
76. Rejstříkové řízení v naprosté většině případů vychází pouze z předložených listin, soud tedy může jen obtížně zjistit skutečný stav věci v případě, že jsou mu předkládány věrohodně zpracované padělky listin, respektive listiny opatřené padělanými podpisy oprávněných osob. Nadto má rejstříkový soud minimální časový prostor ke zjištění skutečného stavu vzhledem ke krátkým

lhůtám stanoveným v § 96 odst. 1 zák. č. 304/2013 Sb. Řízení před rejstříkovým soudem má proto do značné míry shodný charakter s řízením před správním orgánem, u kterého judikatura Nejvyššího soudu jeho uvedení v omyl připouští (srov. usnesení NS ze dne 19. 10. 2016, sp. zn. 4 Tdo 968/2016). Ostatně Nejvyšší soud v usnesení ze dne 24. 9. 2020, sp. zn. 3 Tdo 946/2020 připustil, že by rejstříkový soud mohl být subjektem uvedeným v omyl trestným činem podvodu ve skutkově srovnatelném případě, kdy jsou mu předloženy padělané podpisy na smlouvě o převodu podílu a návrhu na změně jednatele společnosti.

77. Nadto dle názoru odvolacího soudu osobou uvedenou v omyl v projednávaném případě není primárně ani hlavně rejstříkový soud, ale jednak sama právnická osoba MXXX, s.r.o., a její původní společník B. a jednatel Ing. M., kteří byli z obchodního rejstříku vyškrtnuti, jednak osoby s právnickou osobou jednající a spoléhající na zápis v obchodním rejstříku, který však neodpovídá skutečnosti, a to zejména banky, které na příkaz neoprávněného jednatele S. provedly inkriminované platby do společností ovládaných obžalovanými. V daném případě nelze souhlasit s výkladem obžalovaného F., že platby z účtů společnosti byly realizovány na základě rozhodnutí soudu, nikoli na základě podání návrhu obžalovaných, když to byli právě obžalovaní, kteří vědomě uvedli soudu nepravdivé informace o falšovaných podpisech, třebaže si byli vědomi, že smlouvy o převodu podílů i plnou moc k valné hromadě podepsali a následně provedli platby na účty jim podléhajících právnických osob a tím ze společnost MXXX vyvedli finanční prostředky v celkové výši přesahující 4 mil. Kč, vše v řádu několika dnů.
78. Co se týče subjektivní stránky jednání obžalovaných, obžalovaní F. a F. namítali, že projednávaný skutek pod bodem I nemohli spáchat, když neměli přístup k účtům společnosti a jedinou oprávněnou osobou za společnost jednat s přístupem k účtům společnosti byl obžalovaný S.. Pro naplnění znaku spolupachatelství ve smyslu ust. § 23 tr. zákoníku však není nutné, aby jednotliví spolupachatelé všichni naplňovali skutkovou podstatu trestného činu. Není tedy nutné, aby byli pro naplnění znaku spolupachatelství byli všichni tři obžalovaní jednatelem či osobami oprávněnými nakládat s účty společnosti, či aby všichni tři dali pokyn k převodům na účty, postačí, bylo-li umožněno takové kroky činit jednomu z nich, konkrétně obžalovanému S.. Všichni spolupachatelé nemusí tedy naplňovat skutkovou podstatu trestného činu, postačuje, když činí společně souladné kroky vedení jednotným záměrem ke společně zamýšlenému následku.
79. Pokud jde o tresty, odvolací soud při svém rozhodování zohlednil všechna hlediska uvedená v ust. § 39 tr. zákoníku, přičemž přihlédl jak k polehčujícím, tak k přitěžujícím okolnostem. Z polehčujících okolností odvolací soud zohlednil zejména dobu, která uplynula od spáchání trestné činnosti, jakož i skutečnost, že všichni obžalovaní od spáchání projednávaných skutků žili řádným způsobem života. Tresty uložené prvostupňovým soudem tak odvolací soud hodnotí jako nepřiměřeně přísné, a proto v souladu s ust. § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 tr. řádu napadený rozsudek ve výroku o trestu u všech obžalovaných zrušil a nově rozhodl tak, že jednotlivým obžalovaným za dva spáchané trestné činy uložil podle § 209 odst. 4 trestního zákoníku ve spojení s § 43 odst. 1 tr. zákoníku úhrnný trest odnětí svobody při samé dolní hranici trestní sazby za nejprísněji trestný čin v trvání dvou let, jehož výkon podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 3 let.
80. Odvolací soud dále shledal důvodným odvolání obžalovaného F. a F. ve vztahu k uloženému trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu funkce statutárního orgánu, člena statutárního orgánu, člena dozorčí rady, jiného obdobného orgánu a prokuristy v obchodních korporacích a družstvech. Dle ust. § 73 odst. 1 tr. zákoníku platí, že trest zákazu činnosti lze uložit jen tehdy, jestliže se pachatel dopustil trestné činnosti v souvislosti s touto činností. Ani obžalovaný F., ani obžalovaný F. však ve společnosti MXXX, s.r.o. nevykonávali funkci statutárního orgánu či jeho člena, nevykonávali ani funkci člena dozorčí rady či jiného obdobného orgánu, trestné činnosti se tak nedopustili v souvislosti s výkonem funkce ve společnosti MXXX, s.r.o. Uložení výše uvedeného trestu tak bylo nezákonné a odvolací soud jej proto v souladu s ust. § 258 odst. 1 písm. d), odst. 2 tr. řádu zrušil.

81. Co se týče poškozené spol. MXXX, s.r.o., shledal odvolací soud odvolání poškozené rovněž důvodným. Jak vyplývá z textu ust. § 228 odst. 1 věta za středníkem tr. řádu, soud má zákonnou povinnost přiznat poškozenému řádně uplatněný nárok, pokud je výše škody součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena, leda by takovému rozhodnutí bránila zákonná překážka nebo byl nárok obžalovaným již zcela uspokojen. V řešené věci je nepochybné, že podmínky pro odkázání poškozené MXXX, s.r.o., s celým nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, minimálně v části odpovídající součtu odcizených částek ve výši 4.330.102,43 Kč, splněny nebyly, neboť jednotlivé částky vyvedené mimo dispozici společnosti jsou součástí popisu skutku. Pokud nalézací soud v popsané situaci odkázal poškozenou s jí uplatněným nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních, postupoval nesprávně, a z tohoto důvodu uvedeného v § 258 odst. 1 písm. f) odvolací soud napadený rozsudek ve výroku o náhradě škody zrušil a znovu rozhodl tak, že obžalovaným uložil, aby poškozené spol. MXXX, s.r.o., společně a nerozdílně nahradili škodu 4.330.102,43 Kč, a to včetně úroku z prodlení ve výši ve výši 8,05 % ročně z jednotlivých převedených částek ode dne jejich neoprávněného odeslání do zaplacení. Jelikož se poškozená k trestnímu řízení připojila s částkou 5 969 102 Kč (č.l. 496) a posléze s částkou 6 079 852,43 Kč (č.l. 2066), odkázal soud poškozenou se zbytkem jejího nároku na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.
82. Naproti tomu odvolání poškozeného V. odvolací soud důvodným neshledal. Poškozený se sice k trestnímu řízení se svým nárokem ve výši 67 160 Kč připojil řádně a včas, nicméně tuto částku vynaložil v souvislosti s vypracováním znaleckého posudku v jiném řízení, a tudíž by tento svůj nárok měl uplatnit v řízení, pro jehož účely byl posudek vyhotoven. Z uvedeného důvodu odvolací soud poškozeného odkázal s jeho nárokem na náhradu škody na řízení ve věcech občanskoprávních.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku není další řádný opravný prostředek přípustný.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání. Nejvyšší státní zástupce je může podat pro nesprávnost kteréhokoliv výroku, a to ve prospěch i neprospěch obžalovaného, obžalovaný pro nesprávnost výroku tohoto rozhodnutí, který se ho bezprostředně dotýká. Obžalovaný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce, jinak se takové podání nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud. Nutný obsah dovolání je vymezen v ustanovení § 265f tr. řádu.

Praha, 20. ledna 2022

Mgr. Iveta Havlíková, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Jitka Dörflová.